

Internationell press om Ukraina-kriget i mitten av maj 2022

Nedan ingår artiklar från amerikanska *CounterPunch*, samt brittiska *Sidecar* och *The Spectator*

CounterPunch-artikeln (av Patrick Cockburn) hävdar att flera av de inblandade stormakterna verkar ha gripits av storhetsvansinne och agerar mer eller mindre i blindo, dvs saknar genomtänkta målsättningar, vilket kan få oförutsägbara konsekvenser.

Artikeln ur *Sidecar* diskuterar delvis samma problem som Cockburns. Den menar att det verkar som att ingen har intresse av att få slut på konflikten. Och detta, tillsammans med den upptrappade krigsretoriken, riskerar att fördjupa och skärpa motsättningarna, och ju längre Putin trycks tillbaka, desto mer ökar risken för att ryssarna tillgriper kärnvapen.

Artikeln från *The Spectator* konstaterar att kriget inte går särskilt bra för ryssarna, men gör samtidigt gällande att sanktionerna inte varit så framgångsrika som man utbasunerade när man införde dem.

MF 18/5 2022

Innehåll

CounterPunch	1
<i>Hybris driver London och Washington precis som Putin</i>	1
Sidecar	3
<i>Radioaktiv rättfärdighet</i>	3
The Spectator	7
<i>Håller Ryssland på att vinna sanktionskriget?</i>	7

Lästips

Veronika Dorman: [En legosoldats bekännelser. Om Wagnergruppen](#) (rysk legoarmé)

Tom Harris: [Rapport från Internationell solidaritetskonferens med Ukraina](#)

Martin Fahlgren: [Med historien som fiende – ordföranden i Sveriges Fredsråd](#) (en sorglig historia)

[Internationell press om Ukraina-kriget 11 maj 2022](#) (från förra veckan)

Se även [Putinisten som skriver i Proletären](#) (blog *Svensson*)

F d rysk överste, Michail Chodarenok, kritiserar kriget i rysk TV:

<https://www.expressen.se/tv/nyheter/oversten-till-putin-i-rysk-tv-dra-dig-ur-kriget/>

CounterPunch

Hybris driver London och Washington precis som Putin

Patrick Cockburn

Counterpunch, 16 maj 2022

1941 frös USA Japans ekonomiska tillgångar och klämde åt oljeleveranserna dit för att hindra landet från ytterligare territoriell expansion. De åtgärderna skulle visa sig oerhört kontraproduktiva och ledde till den oväntade japanska attacken på Pearl Harbour.

Fyrtio år senare stod Iraks diktator Saddam Hussein inför ett liknande val: endera överge sina territoriella mål i Kuwait eller slå till med en oväntad invasion. Med de katastrofala följder man kunnat förutse för honom själv och för Irak.

Båda dessa gigantiska chansningar har det gemensamt att båda utifrån alla rationella kalkyler sannolikt var dömda att misslyckas. Men ändå skedde de, på grund av hybris, felaktig information och att gärningsmännen var övertygade om att reträtt var omöjlig.

Ungefär samma katastrofala felbedömning skedde den 24 februari när Vladimir Putin invaderade Ukraina sedan han intalat sig själv att hans nyligen moderniserade armé inte skulle möta något större politiskt och militärt motstånd. Han skulle snart bli varse hur fel han haft, men japanska, irakiska och ryska ledare är inte ensamma om att spela för högt och göra missbedömningen att sitta på vinnande kort.

En serie bakslag för Putin

Efter serien av bakslag för Putin flödar Washington, London och Kyiv nu av självförtroende och tycks stå på tur att byta plats med Moskva när det gäller förväntningar om militära segrar. Ändå tycks ingen veta vad en seger skulle bestå av. Att Ryssland skulle få återgå till de ställningar som gällde före februari, att ryssarna drivs ut ur Ukraina eller regimförändring i Moskva?

Västliga politiker och media låter som 1914 när man rapporterar det ena förödmjukande bakslaget efter det andra för Ryssland. Kanske är alla dessa glädjebudskap korrekta, men de går på tvären med den försiktighet som var märkbar när högt uppsatta i USA:s underrättelsetjänst tidigare denna vecka uttalade sig om den fortsatta utvecklingen av kriget. Deras eftertänksamhet stod i bjärt kontrast till hur lättvindigt politiker och kommentatorer i medierna verkar vilja ha ett mer omfattande krig. Avril Haines, chef för den nationella underrättelsetjänsten, sade till politikerna att Putin förbereder sig på en utdragen konflikt i Ukraina och att han inte övergett sina ursprungliga mål, även om han kommer att bli tvungen till en upptrappning för att nå dem.

”Det som nu sker ökar sannolikheten för att president Putin kommer att övergå till mer drastiska metoder, som att införa krigslagar, omorientera industriproduktionen eller möjligen också trappa upp de militära insatserna ... allt eftersom konflikten fortsätter att dra ut på tiden eller att han känner det som att Ryssland håller på att förlora i Ukraina”, sade Haines.

Bombastisk inkompetens

Amerikanska underrättelsechefer var i stort inne på att bekräfta spridda men intressanta rapporter från Ryssland om att delar av armén och säkerhetstjänsten inte är kritiska mot att Putin startat kriget, utan för att han inte utlyst det totala kriget.

Andrej Soldatov och Irina Borogan citerar i en artikel många anonyma källor inom den ryska säkerhetstjänsten. Deras slutsats är att ”den ryska militären anser att det var ett allvarligt missstag att begränsa krigsmålen inledningsvis. De anser att Ryssland inte längre strider mot

Ukraina, utan mot Nato. Höga officerare har därför dragit slutsatsen att västalliansen går in för fullt i kriget (genom leveranser av allt mer sofistikerade vapen), medan den egna insatsen kräver totalt krig, inklusive mobilisering”.

Detta kanske bara fläckvis redovisar hur den ryska eliten resonerar, men uppgifterna stöder en länge icke uppmärksammas men tänkbar följd av Putins misslyckande som krigsledare. Trots sin bombastiska inkompetens kan hans närmast enväldiga grepp om makten bli svårt att bryta, men kupper lyckas ofta just för att de kommer oväntat. Om en sådan skulle inträffa kan den som står bakom mycket väl vara någon som anser sig vara bättre på att förstå sig på krig och inte någon västvänlig figur villig att sluta fred.

Modifierat uppdrag

Den ryska staten kan mycket väl vara så genomruten av autokrati och korruption att den inte klarar av några ökade insatser, oavsett vad ledaren i Kreml heter. Men man får inte utesluta möjligheten att ett fullt ut mobiliserat Ryssland kan sätta in 800 000 soldater i stället för de otillräckliga 150 000 man hittills försökt erövra Ukraina med. En viktig orsak till Rysslands misslyckande har varit bristen på infanteri.

Ett annat citat från Avril Haines är värt att begrunda inför all krigisk retorik om regimförändring i Moskva eller att försvaga Ryssland definitivt. Hon sade att ”Putin förmodligen bara kommer att ge tillstånd till användning av kärnvapen om han uppfattar att det finns ett existentiellt hot mot den ryska staten eller regimen”. Och CIA-chefen William Burns säger att Putin helt enkelt inte har råd att förlora.

En ”långsam förändring” från försvar av Ukraina till att besegra Ryssland har pågått ända sedan kriget började, men på sistone har det mer handlat om ”en galopperande förändring”. Medier och allmänheten i väst tycks obekymrade om detta eller kräver till och med mer direkt militärt ingripande i snabbare takt.

En regering av slagordstillverkare

Avtal om rustningsbegränsningar, som en gång hyllades som ett sätt att hindra ett kärnvapenkrig, avfärdas nu som om det handlade om betydelselösa museiföremål. Dominic Cummings, tidigare Boris Johnsons närmaste rådgivare, har vänt ut och in på hur regeringar, medier och kommentatorer skiftat mål med tiden. Tidigare blev var och en betecknad som ”Putin-apologet” som tog Kremls påstående på allvar om att ”USA och Nato använder sig av Ukraina för att krossa Ryssland”. Men tre månader senare är det den som inte vill tro på detta mål som avfärdas som ”Putin-apologet”.

Cummings, analogin med Pearl Harbour är hämtad från hans blogg, säger att en av hans gyllene regler för brittisk politik är att ”eftersom frågor som rör kärnvapen aldrig tas på allvar är det heller aldrig något annat som tas på allvar”. Det omvända gäller också och det är skrämmande att en regering av tillverkare av slagord med en sådan katalog av blundrar bakom sig ska kunna bestämma i frågor som gäller fred och kärnvapenkrig.

När USA och Nato utvidgar krigsmålen är det inget som gynnar Ukraina. I stället döms ukrainarna till att leva i ett område där utländska makter strider om frågor som inte har något med Ukraina att göra. Detta inträffade även i Syrien efter 2011 och följden blev ett ändlöst krig där halva befolkningen förvandlades till flyktingar.

Egen drivkraft

Det blodiga dödläget i Syrien kunde omvärlden strunta i, men samma gäller inte Ukraina på grund av landets storlek, strategiska läge och avgörande ställning som producent av livsmedel och råvaror. Nato kommer sannolikt inte att tillåta att Ryssland fortsätter att blockera de ukrainska Svarta havs-hamnarna. Ryssland kommer sannolikt att svara med att attackera

västra Ukraina för att hindra inflödet av Natovapen och materiel. En militär eskalering kommer oundvikligt att ha en egen drivkraft.

Stämningen idag internationellt påminner mycket om den som rådde 1914 med nationer på marsch, men där man inte visste mycket om vad man marscherade mot. Under första världskriget för över hundra år sedan fattades beslut som påverkade tillvaron för tiotals miljoner människor av oduglingar som Kaiser Wilhelm II och tsar Nikolaj II, men är det bättre ställt nu med så svaga ledare som Joe Biden eller lika lättsinniga som Boris Johnson?

Under radarn

Det som händer i Ukraina tenderar att endera bli för mycket eller för lite täckt av medierna. De nyheter som får störst utrymme kan vara korrekta, men är för det mesta selektiva och för mig är det nästan omöjligt att avgöra om någon sammandrabbning är typisk eller inte för hur kriget utvecklas. Innebär en ukrainsk framgång här eller en rysk reträtt där att den ena eller andra sidan håller på att vinna eller att dödläge uppstått?

De viktiga nyheterna om kriget saknas ofta – som till exempel vad den ryska säkerhetseliten anser om Putins insatser som krigsledare – helt enkelt på grund av att tillförlitlig information är svår att erhålla.

Men en del betydelsefulla fakta om kriget döljs bara för att de försvinner i den enorma ström av informationer som sipprar ut ur Ukraina och grannländerna. Ingen har tid eller tålamod nog att överblicka allt och upptäcka guldkornen bland allt repetitivt och all slagg.

Översättning: Björn Erik Rosin

Lästips

Följande artiklar behandlar delvis samma frågor som den ovan, fast med andra vinklingar.

[Internationell press om Ukraina-kriget i början av maj 2022](#), artiklarna ”USA ute efter att förödmjuka Ryssland” och ”USA har bestämt sig för att tvinga Rysslands armé på knä”

[Internationell press om Ukraina-kriget 11 maj 2022](#), artiklarna ”Skrytet som skärper kriget genom ombud mellan Ryssland och USA”, ”Den outtalade euforin i USA över de ryska bakslagen” och ”Paris och Berlin sätter ned foten mot Washington”.

Sidecar

Radioaktiv rättfärdighet

Marco D'Eramo

Sidecar (New Left Reviews blogg), 11/5 2022

Vi kommer alla att bli radioaktiva och lyckliga. Kontaminerade och självgoda. Geigermätaren kommer att ticka frenetiskt när demokratin besegrar barbariet. Ty i Europa är vi med full fart på väg mot en kraftmätning med kärnvapen. Vi rycker fram mot avgrunden med samma glada tanklöshet som när stormakterna kastade sig in i Första världskriget, som det återberättas i Christopher Clarks fina verk *The Sleepwalkers: How Europe Went to War in 1914* [Sömngångarna: hur Europa gick ut i krig 1914] från 2012. Men till skillnad från då är dagens sömngångare nedsövda.

Lamslagna av de fador som begås i Ukraina märker vi inte den upptrappning som äger rum framför våra ögon. Jag talar inte bara om Rysslands intensifierade krigsansträngningar och den sanslösa brutalitet som dess väpnade styrkor uppvisar. Inte heller om västs allt tyngre sanktioner mot Moskva eller inflödet av allt kraftfullare och mer sofistikerade vapen från

NATO:s medlemsländer till Kiev. Istället är den mest oroande upptrappningen krigsretoriken. Under denna konflikt är propagandan avgörande, kanske ännu mer än själva slagfältet.

Under de senaste veckorna har bildliga uttryck som ”krigsbrott”, ”folkmord” och ”grymheter” tagits i bruk (före kriget skrev jag en artikel i *Sidecar* om användningen av grymheter som politiskt verktyg). Låt oss vara tydliga: grymheter har förvisso begåtts, och fler kommer att ske. Krig är per definition grymma: annars skulle de vara mer som en sporthändelse, ett tornerspel. Ändå är det ovanligt att kalla bombningarna av Hiroshima och Nagasaki för ett folkmord eller en grymhet. Grymheter begås under *alla* krig, men fördöms bara under *vissa* krig. Dessa kategorier åberopas i det specifika syftet att utesluta alla möjligheter till förhandling. Det är ingen slump att stackars Macron (som nonchalerades av USA och hånadades av Putin efter timmar av meningslösa samtal) protesterade mot den verbala intensifiering som anklagelserna för ”folkmord” innebar. Man kan inte förhandla med en krigsbrottsling, det går inte att sluta avtal med en massmördare. Om Putin är den nya Hitler så är det enda som återstår att rasera det nya riket till grunden. Det finns inte utrymme för överläggningar, så det finns ingen utväg.

Förvisso inget utrymme. Vem minns de fyra förhandlingsomgångar mellan Ryssland och Ukraina som hölls mellan 28 februari och 10 mars (tre i Belarus, en i Turkiet)? Då verkade ett avtal möjligt, nu är det otänkbart. Den känsla vi alla hade från början – att USA inte skulle bli missnöjda över en rysk invasion, och att de inte gjorde så mycket för att undvika den – bekräftades alltmer vartefter månaderna gick. Så tidigt som i mars, då det blev uppenbart att ingen ville förhandla om ett fredsavtal, varnade en av de ledande forskarna om stalinismen, Stephen Kotkin (inte precis känd för att vara mjuk mot Ryssland), i en intervju i *The New Yorker*:

Problemet ... är att det är svårt att lista ut hur man ska trappa ner, hur man ska ta sig ur spiralen av ömsesidig maximalism. Vi höjer insatserna med allt fler sanktioner och annulleringar. Det finns ett tryck på vår sida att ”göra något”, eftersom ukrainare dör varje dag medan vi på sätt och vis står vid sidan om militärt. (Trots att vi, som jag sa, förser dem med vapen och gör en hel del i cyberrymden). Trycket är att vara maximalistisk från vår sida, men ju mer man tränger in dem i ett hörn desto mindre har Putin att förlora, desto mer kan han tyvärr höja insatsen. Han har många redskap som kan skada oss och som han inte har använt. Vi behöver trappa ner från den maximalistiska spiralen och vi behöver lite tur och välgång, kanske i Moskva, kanske i Helsingfors eller Jerusalem, kanske i Beijing, men helt säkert i Kiev.¹

Sedan dess har det gått två månader, och situationen har bara förvärrats. Den 26 april sa den brittiske biträdande försvarsministern, James Heappey, till ukrainarna att de borde föra in kriget på ryskt territorium. Dessa personer i det västeuropeiska politiska etablissemanget är medvetna om att det faktum att Putins militära framryckning har bromsats, tvärtemot vad sunda förnuftet säger i själva verket har undergrävt hoppet om fred. Kreml kan aldrig blotta sig inför den ryska opinionen och sätta sig i samtal utan att ha uppnått något av sina mål med kriget, ty det skulle visa att deras offensiv har misslyckats. Och NATO har för sin del inget intresse av att trappa ner konflikten. De kommer inte att låta Ryssland slippa straff, varken för grymheterna i Butja eller olydnaden mot den ledande stormakten USA.

Utvecklingen av kriget har visat att Rysslands militära makt överskattades. På samma sätt som Tyskland har kallats en ekonomisk jätte och politisk dvärg, har Putins Ryssland fram till nyligen betraktats som en ekonomisk dvärg och militär jätte. Men en jättedvärg är en självmotsägelse, och Moskvas militära makt är mer sannolikt i linje med sin ekonomiska förmåga – ett BNP större än Spanien men mindre än Italien. Det blev slående tydligt den 14 april, när robotkryssaren *Moskva*, den ryska Svartahavsflottans flaggskepp, sänktes. Oavsett vad som är

¹ [The New Yorker](#), 11 mars 2022.

sant om dess frånfälle, vare sig det sjönk på grund av en brand – som antyder att den ryska flottan är i ett så bedrövligt tillstånd att den inte kan släcka en sådan eldsvåda – eller på grund av ett ukrainskt missilangrepp – som tyder på att Ryssland saknar teknologin att slå tillbaka en offensiv mot sitt mest avancerade fartyg – så visade katastrofen det som återvändsgränd på marken redan visade: att Putins Ryssland också kan definieras med den hånfulla ordvändning som *Financial Times*' reporter en gång använde för att beskriva Sovjetunionen under Gorbatsjov, ett "Övre Volta med raketer".

Men mer konkret har *Moskvas* dåliga antimissilsystem lärt Pentagon, att om det är så här det står till med Rysslands elektroniska system, så är den risk som dess kärnvapenarsenal utgör bara relativ. Som Andrew Bacevitj anmärker i *The Nation*, är

det mest generande för de amerikanska beslutsfattarna att misslyckandet för Putins "special-operation" visar att det ryska "hotet" i grund och botten är en bluff. *Bortsett från ett självmordsangrepp med kärnvapen utgör inte Ryssland något som helst hot för USA.* (Kursiverat för trög-tänkta.) Inte heller utgör det något större hot för Europa. En armé som hindras när den försöker besegra de hopplockade trupper som har rafsats ihop för att försvara Ukraina, kommer inte att räkna så långt om Kreml skulle välja att angripa NATO:s europeiska medlemmar. Den ryska björnen har i själva verket ryckt ut sina egna tänder.²

Bacevitj är för snabb när han utesluter möjligheten av ett självmordsangrepp med kärnvapen, men han har också fel på en annan punkt. Det är sant att Ryssland inte utgör något allvarligt hot för USA och dess försvarsarsenal, skyddat som det är av ett nätverk av satelliter och topptechnologi. Men Europa då? Europas städer är verkligen i riskzonen, både på grund av sitt mer blygsamma skydd och närheten till Ryssland (det vill säga, den relativa snabbhet med vilken Ryssland skulle kunna angripa dem). Berlin ligger bara 100 mil från den ryska gränsen. Låt oss inte glömma att konflikten mellan NATO och Ryssland helt och hållet har ägt rum i Europa. Det skulle vara tredje gången på lite mer än ett sekel som USA utkämpar ett krig på den europeiska kontinenten utan att tvingas drabbas av konsekvenserna av det hemma (i mars medgav CIA:s förutvarande chef Leon Panetta att USA redan utkämpar ett ombudskrig i Ukraina).

Nu har NATO och USA börjat tala som segrare, och diskuterar öppet vilka straff ett besegrat Moskva ska få. "Vi vill se Ryssland så försvagat att det inte kan göra de saker som det har gjort när det invaderade Ukraina", säger USA:s försvarsminister Lloyd Austin. Samtidigt förutsäger Francis Fukuyama att "Ryssland är på väg mot ett fullständigt nederlag i Ukraina" – som "kommer att göra det möjligt för 'friheten att födas på nytt' och få oss att slippa rädslan för den globala demokratins försämrade tillstånd. Andan från 1989 kommer att fortleva tack vara ett gäng modiga ukrainare." Dessutom, skriver Fukuyama, kommer kriget att bli

en bra lärdom för Kina. Precis som Ryssland har Kina under det senaste decenniet byggt upp en till synes högteknologisk militärmakt, men den saknar stridserfarenhet. Det ryska flygvapnets bedrövliga insatser skulle troligen upprepas av Folkets befrielsearmés flygvapen, som på samma sätt inte har några erfarenheter av att hantera komplicerade flygoperationer. När det kinesiska ledarskapet funderar på en framtida aktion mot Taiwan får vi hoppas att de inte kommer att lura sig själv om sin egen förmåga på samma sätt som ryssarna har gjort.³

Kort sagt, "tack vare ett gäng modiga ukrainare" blir försvaret av den fria världen ett oväntat tillfälle för USA att på nytt bekräfta sin globala dominans och befästa ett imperium som några månader tidigare hade diagnosticerats med oåterkalleligt förfall. Som Pankat Mishra skriver: "efter att ha förödmjukats i Irak och Afghanistan, och hemma av Trump, blev exportörerna av demokrati och kapitalism demoraliserade. Men Putins illdåd i Ukraina har nu gjort det möjligt

² [The Nation](#), 28 april 2022.

³ [American Purpose](#), 10 mars 2022.

för dem att få Amerika att se stort ut igen.”⁴ (Alla utnyttjar kriget för att göra upp personliga mellanhavanden: Boris Johnson använder det till exempel för att ge Tyskland problem, som en liten hämnd för förödmjukelserna han drabbades av under förhandlingarna efter Brexit.)

Det största problemet är, att ju mer Ryssland känner sig inträngt i ett hörn, desto mer kommer det att begränsas av sin militära svaghet, och desto mer kommer det att frestas att kompensera det med kärnvapenhot. Av erfarenhet vet vi att hot inte går att dra ut på i all oändlighet – förr eller senare måste de genomföras, även om de är helt kontraproduktiva (som Putin själv har fått betala dyrt för efter beslutet att inleda kriget). ”Pressa inte en desperat fiende alltför hårt”, varnade Sun Tzu för omkring 2.400 år sedan.

Det här är en annan upptrappning än den Kotkin beskrev, men effekten blir densamma. När det går illa för Ryssland i Ukraina är deras fiender inte längre tvungna att förhandla. Därför blir de mer oförsonliga och förändrar förhandlingsvillkoren, vilket får Ryssland att öka sina ansträngningar, och så vidare. Det första offret för detta är det ukrainska folket. Resultatet av strandade förhandlingar är bombardemang av fler städer och fler civila dödsoffer. Väst kommer att fortsätta att basunera ut sina värderingar över deras lik (om de inte beslutar sig för att intervensera direkt och utlöser ett kärnvapenkrig). För att använda ett gammalt ordspråk: det är lätt att leka hjälte när någon annans liv står på spel.

Samtidigt har den ryska invasionen redan orsakat obotliga skador. Den har visat hur lite miljöfrågan betyder för de ”framsynta” eliter som styr samhället. Varje internationell kris blir ännu en möjlighet att förvisa vår planets framtid längst ner i prioritetsordningen. Det är en pandemi, alltså glömmet vi bort miljön. Krig i Ukraina? Låt oss börja med hydraulisk spräckning (frackning) i full skala. De får oss redan att svälja kärnkraftens återkomst. Fler kolkraftverk, mer gas från vår ”demokratiska” allierade [Egyptens president] al-Sisi – allt är bättre än att sluta ett avtal med det gemena Kreml.

Den ryska invasionens andra offer är EU, som kommer att slitas sönder även om det slipper missilangrepp. Tysklands fantasier om en ny *Ostpolitik* har gått upp i rök, franska drömmar om (relativt) militärt självstyre har skingrats och relationerna mellan Rom och Kreml (som har upprätthållits under hela kalla kriget) har avbrutits. Framförallt har varje föreställning om Unionens politiska självstyre nu utplånats. Europa har i sin helhet omgrupperat sig kring NATO, samma organisation som Macron 2019 kallade ”hjärndöd”. Tvärtom, *Monsieur le Président*: idag är det köer utanför NATO:s biljettlucka.

Men inte nog med det: den ryska invasionen, vars mål är att ”avnazifiera” Ukraina, har också givit nyfascismen och auktoritarismen förnyad legitimitet över hela Europa. Högern bedöms inte längre utifrån sina diktatoriska ingivelser, utan utifrån sin relativa fiendlighet mot eller sympati för Putin. Polen, som EU har ställt inför rätta för att kränka dess rättssäkerhet, upphöjs mirakulöst till ett bålverk för demokrati, medan Ungern fryses ut ännu mer för sin ljumt ryskfientliga hållning.

Putin har utfört två mirakel. Det första är att ha skapat Ukraina. Om en nation för att existera politiskt först måste se sig själv som en gemenskap, och om denna gemenskap bara går att föreställa sig när de döda blir *våra döda*, då har den ryska invasionen i sanning givit Ukraina liv, inte bara som geografisk enhet, inte ens bara som en politiskt diplomatisk skapelse (kom ihåg att Ukraina från 1300-talet till 1991 alltid har befunnit sig under utländsk kontroll) utan som en gemenskap, som en känsla av att tillhöra ett folk.

Det andra miraklet har varit att legitimera de ukrainska nynazisterna i världens ögon. Att notera här, för alla som kanske inte har läst dem, är två utmärkta rapporter om den europeiska

---

⁴ [London Review of Books](#), 24 mars 2022.

yttersta högern som publicerades innan invasionen av Ukraina, en i *Harpers*, den andra i *Die Zeit*, som båda handlar om de ukrainska nynazisterna och deras ledande organisation, Azovbataljonen (nu ett regemente).⁵ När de ryska stridsvagnarna korsade gränsen blev Azovbataljonen en grogrund för hjältar. Denna förvandling gränsar till det löjliga – om den inte vore så tragisk. Den har uttryckts i intervjuer, som den i *La Repubblica*, som citerar befälhavaren för det andra regementet: ”Jag är ingen nazist, jag läser Kant för mina soldater”. Befälhavaren fortsätter med att citera den välkända avslutningen i *Kritik av det praktiska förnuftet*: ”Två saker fyller sinnet med ständigt ny och allt större beundran och vördnad ju oftare och orubb- ligt vi reflekterar över dem: den stjärnbeströdda himlen över mig och den moraliska lagen inom mig.”⁶ Allt detta påminner om SS, som var välkända för att ha en utsökt smak för tysk romantisk musik.

Detta visar att under propagandakrig gäller inte lagen om det uteslutna tredje.* Det stämmer inte, att om ens motståndare har fel så måste motståndarens motpart ha rätt. Lögner under krig är inte symmetriska, två fiender är fullt förmögna att ljuga samtidigt. Det är därför det är barnsligt att anklaga alla som ifrågasätter västs berättelse om kriget för att vara Putinkramare. Det faktum att Putin, för att låna Roosevelts ord, är ”en jävel”, betyder inte att hans fiender är änglar. Och motsatsen är också sann – västs cynism måste inte omvandla Putin till ett helgon.

Det är slående hur USA alltid iscensätter samma manus och framställer sig som det godas imperium som ibland drabbar samman med det ondas imperium, och ibland med en skurkstat eller en galen brottsling. I över 80 år har vi fått se samma västernfilm. Men i verkligheten liknar mänsklighetens historia mer en spagettivästern än den amerikanska varianten: en historia utan hjältar och bovar, där alla agerar hänsynslöst i sitt eget intresse, eller det de (ofta felaktigt) uppfattar som sådant. Låt oss bara hoppas att historien inte den här gången slutar med att Joe Biden rider ensam mot en solnedgång som skymms av ett svällande svampmoln.

PS I motsats till de flesta kommentatorer med självaktning, skulle jag bli väldigt lycklig om jag motsägs av fakta och tvingas medge att jag har begått ett enormt misstag. Mest av allt skulle jag vara lycklig över att helt enkelt vara vid liv. DS

Ur [Sidecar](#), 11 maj 2022. Översättning från engelska, Göran Källqvist.

The Spectator

Håller Ryssland på att vinna sanktionskriget?

Ross Clark

The Spectator, 13/5 2022

De ryska trupperna har det motigt i Ukraina – det senaste fiaskot inträffade när nästan en hel bataljon utplånades på väg över Siverskyj Donetsfloden. Men sanktionskriget? Det verkar inte gå lika dåligt för ryssarna. I början av invasionen hette det att detta skulle bli den första konflikten någonsin som Väst vunnit enbart genom ekonomiska medel, utan att västliga soldater behövde avlossa ett enda skott. Sanktioner infördes omedelbart och ryska tillgångar blev nedfrysta. Men två och en halv månad senare är det Västs ekonomi som har det besvärligt med att ta sig över floder av metaforiskt slag, medan den ryska ekonomin klarat sig för- vänansvärt bra.

⁵ Se [Harper's magazine](#), januari 2021, och [Die Zeit](#), 11 februari 2021.

⁶ [La Repubblica](#), 25 mars 2022.

* Lagen om det uteslutna tredje är en lag inom logiken. Den kan uttryckas så här: Låt E vara en godtycklig egenskap. Antingen saknar alla ting egenskapen E eller också har något ting egenskapen E, det finns ingen tredje möjlighet – öa.

Vid Siverskyj Donetsfloden förstördes ett stort antal militärfordon (foto: Ukrainas försvarsmakt)

Eurointelligence [en tjänst med information om EU och Europa riktad till specialister] har tittat på siffror över den ryska betalningsbalansen – som landet självt inte längre offentliggör några siffror om, men som ändå går att få en uppfattning om utifrån vad andra länder publicerar om handeln med Ryssland. Och då har man konstaterat att värdet på den ryska importen sjönk med 44 procent i april – medan värdet på exporten ökade med 8 procent. Och medan Europa talar om att minska beroendet av rysk olja och gas importera man fortfarande stora volymer.

Dessutom får Europa betala mer för oljan och gasen som direkt följd av kriget – med andra ord bidrar sanktionerna till att öka värdet på den ryska exporten. Det rör sig heller inte om bara olja och gas. Europa är fortsatt beroende av import av nickel, krom, koppar, palladium och aluminium. Medan länder i Europa åtminstone försökt minska importen från Ryssland ser andra handelspartners ingen anledning att göra det. I april ökade värdet av Kinas import från Ryssland med 56 procent. Mycket av den olja och gas som slutat flöda till Europa har helt enkelt styrts om till Asien.

Det innebär inte att allt är rosenskimrande med rysk ekonomi. Den 44 procentiga minskningen av importen talar sitt eget språk: utländska varor som ryska konsumenter kunde köpa tidigare är inte längre tillgängliga. Men det innebär ändå att det snabbt håller på att byggas upp ett överskott i den ryska handelsbalansen. I fjol hade Ryssland ett handelsöverskott à 120 miljarder dollar, i år kan det bli dubbelt så mycket. Ryssland har kanske militärt tappat ansiktet och landets medborgare kanske lider av brist på varor i affärerna, plus att trycket på medborgarna ökat till följd av Vladimir Putins repressiva åtgärder. Men Väst kommer inte att få Ryssland att gå bankrutt – i varje fall inte inom överskådlig tid.

Översättning: Björn Erik Rosin